

Arrest

nr. 173 976 van 1 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 april 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. VANDEBROUCK en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. Ten aanzien van A.J.H.W.K.:

"A. Feitenrelaas

U, A.J.H.W.K., verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en soenniet te zijn. U werd op 01/01/1981 in Bagdad geboren waar u woonachtig was met uw vrouw A.S.R.F.M.. U runde er samen met uw broer, A., een zaak die auto's van klanten onderhield. Sinds enkele jaren moesten u en uw broer bedragen aan de militias afstaan. Uw zaak was immers gelegen in de overwegend sjiiitische wijk Sinak. In april 2014 kwamen de militias echter jullie zaak binnen en eisten dat jullie stopten met jullie activiteiten. Jullie zouden immers ook auto's van overheidspersoneel onderhouden. In juni 2014 kwam diezelfde

militie terug en eiste wederom dat u uw zaak zou stoppen. Ze gaven u mee dat het de laatste waarschuwing betrof. Niettemin zette u uw activiteiten verder tot ze in juli wederom kwamen. Deze keer stelden ze dat u was gewaarschuwd en schoten ze u in de voet. Een buurman bracht u samen met uw broer A. naar het Al Kindi ziekenhuis. Daar durfde u uw identiteitspapieren niet te tonen waardoor men u er weigerde te verzorgen. Hierna gingen jullie naar het privé ziekenhuis Al Amal. Daar werd u geopereerd en werd u na een week naar huis gestuurd waar u verder van uw verwonding diende te herstellen. Uw echtgenote bleef intussen werken op het ministerie van milieu waar zij verantwoordelijk was voor de uitbetaling van de lonen. In maart 2015 kwamen mensen van de veiligheidsdienst naar haar werk en vroegen haar naar lijsten waar de betalingen aan de werknemers stonden genoteerd. Een kolonel, die eveneens op het ministerie werkzaam was, werd immers van corruptie beschuldigd. Ze toonde hen de lijsten zonder hen deze mee te geven. Een tijd nadien kwamen zij haar halen en diende zij in de rechtbank tegen de kolonel te getuigen. Feitelijk diende zij enkel een kopie van de lijsten aan de rechtbank te overhandigen. Na zijn (zeer lichte) veroordeling kwam de kolonel echter meermaals naar haar werk waar hij haar begon te beledigen en bedreigen in de zin dat hij haar zou terugpakken. Omwille van deze dreigementen tegen uw vrouw en omwille van de problemen die u met de milities had, vertrokken jullie in augustus 2015 uit Bagdad en reisden naar Turkije. Van daaruit reisden jullie door naar België waar jullie op 13/09/2015 aankwamen. De dag nadien dienden jullie er een asielaanvraag in. Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden jullie volgende documenten neer: jullie kieskaarten, jullie identiteitskaarten, jullie nationaliteitsbewijzen, een militair boekje, studentenkaarten, een voedselkaart, een huwelijksakte, een woonstkaart, een medisch attest, een aanvraag tot langdurig verlof, evaluaties, werkbewijzen, bewijzen van gevolgde opleidingen in het buitenland, schoolattesten, een diploma, een aanvraag tot inschrijving in hogeschool, foto's en een enveloppe.

B. Motivering

Uit de verklaringen van u en uw echtgenote blijkt dat jullie enerzijds omwille van uw problemen met de milities en anderzijds omwille van haar problemen met een kolonel het land zijn ontvlucht uit vrees door hen te worden vervolgd.

Gezien het weinig complexe en moeilijk te verifiëren relaas dat u betreffende uw problemen met de milities naar voor brengt, kan van u verwacht worden dat u op overtuigende en gedetailleerde wijze de door u ondergane vervolgingsfeiten naar voor brengt en deze feiten zo goed als mogelijk met bewijsstukken poogt te staven. Echter slaagde u hier om onderstaande redenen niet in.

Zo werden meerdere incoherenties en tegenstrijdigheden vastgesteld inzake uw problemen met de milities. U verklaarde dat u in april een eerste maal bedreigd werd, in juni een tweede maal en dat u in juli in de voet werd geschoten (CGVS p.4-5). Ook uw vrouw verklaarde dit tijdens haar CGVS asielgehoor (CGVS vrouw p.9). Echter verklaarde zij in de door haar op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS dat u voor jullie huwelijk 2 maal werd bedreigd (DVZ vragenlijst 3.5). Gezien jullie in mei van datzelfde jaar huwden, komen haar verklaringen dan ook niet overeen betreffende het aantal maal dat u voor uw huwelijk werd bedreigd. Geconfronteerd met haar verklaringen hieromtrent uit de vragenlijst bleef zij bij haar verklaring dat u 'maar' 1 keer voor jullie huwelijk was bedreigd (CGVS vrouw p.10). Gezien uit haar verklaringen in de vragenlijst blijkt dat u 2 keer voor jullie huwelijk zou zijn bedreigd, kan ze geen afdoende verklaring geven voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Voorts gaf u tot 2 keer toe aan dat u noch uw broer na het incident nog waren terugggegaan naar de winkel. Echter gevraagd of jullie dan iemand hadden gestuurd om de zaken nog te regelen – er stonden immers nog auto's van klanten in jullie zaak- gaf u plots aan dat uw broer enkele dagen nadien was terugggegaan om de auto's aan de klanten terug te geven (CGVS p.8-9). Het komt echter zeer bevreemdend over dat u in eerste instantie tot 2 maal toe na expliciet gevraagd te zijn of u of uw broer nog zijn terugggegaan aangaf dat geen van beiden naar de winkel is terugggegaan en u dit pas na de opmerking hoe jullie de zaken dan nog regelden aangaf (CGVS p.8-9).

Voorts gaf u aan dat u omwille van een kogelwonde gedurende een week in het ziekenhuis werd opgenomen. Nadien zou een persoon regelmatig gekomen zijn voor verzorging en zou u zelf ook nog voor verzorging naar het Al Wasti ziekenhuis zijn gegaan (CGVS p.9-12). Niettemin slaagt u er niet in ook maar enig overtuigend bewijsstuk neer te leggen dat u een week in het ziekenhuis heeft gelegen, nadien nog nazorg hebt verkregen in een ander ziekenhuis noch van het feit dat u überhaupt beschoten bent geweest. Uw enige uitleg was dat men in private ziekenhuizen in Bagdad geen documenten geeft (CGVS p.11). Dergelijke blote bewering komt echter weinig overtuigend over gezien er vele private ziekenhuizen in Bagdad zijn zoals uit de bijgevoegde lijst blijkt waarin het Al Amal ziekenhuis vermeld staat. Dat geen van deze ziekenhuizen ook maar enig document bij opname en ontslag opstellen lijkt weinig aannemelijk. Overigens werd aangaande uw ziekenhuisverblijf nog een incoherentie met uw vrouw vastgesteld. Gevraagd of uw vrouw u dagelijks in het ziekenhuis had bezocht, antwoordde u expliciet dat dit niet het geval is (CGVS p.11). Echter verklaarde uw vrouw dat zij u wel degelijk elke dag had bezocht. Zelfs na confrontatie met uw verklaringen hieromtrent bleef zij erbij dat zij u dagelijks bezocht en gaf zij geen verklaring voor het feit dat u dit niet zou weten (CGVS vrouw p.10). Bovendien

komt het evenzeer bevreemdend over dat u zelfs niet met zekerheid kan zeggen of bepaalde van uw vrienden u in het ziekenhuis hadden bezocht (CGVS p.11). Dergelijk gebrek aan bewijsstukken en weinig overtuigende verklaringen komen dan ook weinig aannemelijk over. U legde wel enkele foto's neer waarop te zien is dat uw been genaaid is. Echter kan hieruit bezwaarlijk worden afgeleid dat u herstellende was van een kogelwonde, laat staan dat dit het gevolg was van de acties van sjiiitische milities tegen u.

Verder komen uw verklaringen betreffende het schietincident weinig gedetailleerd noch doorleefd over. Gevraagd om het incident van 10/07 waarbij u in de voet werd geschoten zo gedetailleerd mogelijk te beschrijven en hierbij aan te geven hoe u dit beleefd hebt – hierbij werd uitdrukkelijk gevraagd dit zo overtuigend mogelijk te doen kwam u niet verder dan een zeer droge en summiere opsomming van het gebeuren. U beperkte zich immers tot het relaas 'dat u en uw broer aan een auto aan het werken waren, het voor hen vanzelfsprekend is dat ze met wapens binnenkomen en zij met 4 naar u gekomen zijn en u naar buiten sleurden en u nadien in de voet schoten voor al de mensen' (CGVS p.8). Dergelijke zeer summiere, droge verklaringen komen zeer weinig doorleefd over wat de geloofwaardigheid van deze door u verklaarde feiten dan ook niet ten goede komt. Van iemand die daadwerkelijk het slachtoffer is geweest van dergelijk geweldsincident, zou verwacht worden dat hij hier op gedetailleerde en doorleefde manier over kan vertellen, te meer hem dit expliciet gevraagd werd en dit het enige expliciete geweldsincident is dat u aanhaalt.

Bovenstaande vaststellingen doen dan ook ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsfeiten.

Los daarvan heeft u naast de reeds besproken incidenten, die u niet aannemelijk of geloofwaardig maakt, sinds het laatste incident geen enkele indicatie dat u geïsoleerd wordt met het oog op vervolging door de milities (CGVS p.12). Zo vond het schietincident plaats in juli 2014 terwijl u tot augustus 2015 in Bagdad op uw woonplaats hebt gewoond zonder enige indicatie dat u nog door de milities geïsoleerd zou worden. Voordien diende u als winkelier geregeld geld aan de milities af te staan, al blijkt nergens uit uw verklaringen dat dit een doorslaggevende financiële impact op u had. De broer met wie u de winkel runde verblijft nog steeds in Bagdad en heeft sindsdien evenmin nog problemen gekend. U gaf zelf aan dat hij geen problemen meer kende omdat jullie de winkel -die in een andere wijk dan jullie woonplaats ligt, ongeveer 25 minuten met de auto- hadden verlaten (CGVS p.12, 2-3, 5). U gaf ook aan dat de militie de winkel viseerde omdat zij hun macht in de wijk waar jullie winkel lag, wilden aantonen (CGVS p.5). Er zijn dan ook geen indicaties dat u in de geschetste situatie momenteel of in de toekomst een persoonlijke vrees voor vervolging dient te koesteren gezien de specifieke beweegredenen van uw vervolgingen, namelijk dat u een winkel in een welbepaalde wijk had, komt te vervallen. Het feit dat het (vooral) soennitische winkeliers zijn die door de sjiiitische milities worden geïsoleerd doet hier niets van af gezien het CGVS van mening is dat er actueel geen sprake is van een groepsvervolging ten aanzien van de soennitische minderheid in Bagdad. Overigens blijkt uit uw verklaringen dat uw broers allen nog woonachtig zijn in Bagdad en schijnbaar zonder problemen een eigen winkel of carwash runnen waardoor het niet onoverkomelijk lijkt om bij terugkeer in uw levensonderhoud te voorzien (CGVS p.12).

Daarnaast gaf uw vrouw aan dat zij door een kolonel werd bedreigd omdat zij tegen hem in de rechtbank had getuigd. Echter werden evenzeer vaststellingen gedaan die dergelijke vrees ongeloofwaardig maken.

Zo legde zij tegenstrijdige verklaringen af aangaande de bedreigingen van de kolonel tegen haar. In de door haar op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS verklaarde uw vrouw dat zij 2 maal persoonlijk door de kolonel werd bedreigd (Vragenlijst vrouw 3.5). Tijdens het CGVS-asielgehoor gaf zij dan weer aan dat de kolonel 3-4 keer naar haar bureau is gekomen en haar bedreigde. Zij stelde dat het telkenmale ongeveer op dezelfde manier plaatsvond (CGVS vrouw p.8). Geconfronteerd met haar verklaringen in de vragenlijst, gaf zij aan dat zij het zich niet meer herinnerde maar dat het 2 keer niet zo erg was en de andere keren erger waren (CGVS vrouw p. 8-9). Echter gaat dergelijke uitleg niet op gezien zij juist voordien nog verklaard had dat die 3-4 keer altijd op ongeveer dezelfde wijze verliep. Dat zij achteraf haar verklaringen aanpaste en dit poogt te vergoelijken door te stellen dat hij enkele keren met meer woede sprak, kan niet worden aanvaard om dergelijke incoherentie te verklaren.

Ook betreffende haar getuigenis die de kern van haar vervolgingsvrees uitmaakt, legde zij weinig logische en ongerijmde verklaringen af. Zij verklaarde dat de veiligheidsdiensten naar haar werk kwamen en dat zij naar lijsten vroegen waarop de betalingen aan het personeel stonden. Hierbij gaf zij aan dat zij hen de lijsten had meegegeven en voor het overige geen vragen meer had gekregen (CGVS vrouw p. 5). Zij verklaarde voorts dat ze een tijd later naar de rechtbank ging om er te getuigen. Gevraagd wat haar getuigenis concreet inhield, kwam zij niet verder dan dat zij de lijsten had afgegeven aan de rechtbank en hierbij vermeldde dat de kolonel deze had getekend. Gevraagd wat het nut van haar getuigenis was- ze hadden immers al de lijsten van haar gekregen en op de lijsten staat duidelijk

de naam vermeld van degene die het ondertekende- stelde zij plots dat ze de lijsten nog niet had gegeven (CGVS vrouw p. 6-7). Ze zou bij het bezoek van de veiligheidsdiensten de lijsten enkel getoond hebben hetgeen volstrekt onlogisch is gezien ze naar haar kwamen om bewijsstukken te verkrijgen en zij hen redelijkerwijs makkelijk van minstens de kopieën kon voorzien. Voorts gaf zij aan dat haar baas – die de lijsten moest goedkeuren- eveneens naar de rechtbank werd opgeroepen, maar dat hun getuigenissen eigenlijk hetzelfde waren (CGVS vrouw p. 7). Waarom zowel zij als haar baas dienden te getuigen wordt dan ook niet beantwoord. Zij verklaarde overigens dat haar baas geen problemen zou hebben gekend hetgeen opmerkelijk zou zijn gezien hij juist hetzelfde als zij zou hebben getuigd en hij meer verantwoordelijkheid – hij moest immers de lijsten goedkeuren- als zij droeg (CGVS vrouw p.8).

Een dergelijke incoherentie en gebrek aan logica betreffende zaken die de essentie van haar vervolgingsproblematiek uitmaakt, kan niet worden aangenomen. Bijgevolg slaagde uw vrouw er dan ook niet in aannemelijk te maken dat zij omwille van een getuigenis tegen een corrupte kolonel door hem gevisieerd wordt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de “Breaking the Walls”-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities

op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door jullie voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te ondermijnen.

De identiteitsbewijzen, de nationaliteitsbewijzen, de studentenkaarten, de aanvragen voor een opleiding in het buitenland, het militair boekje, de huwelijksakte, de woonkaart, de schoolattesten, diploma, jullie kieskaarten, en de voedselkaart bevatten allen persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over jullie asielmotieven.

De werkbewijzen, evaluaties en aanvraag tot langdurig verlof tonen aan dat uw vrouw was (is) tewerkgesteld bij het ministerie van financiën hetgeen nergens in bovenstaande motivering in twijfel wordt getrokken.

De foto's van uw verwondingen geven geen enkele informatie over de oorzaak van de schijnbare verwondingen die u opliep en hieruit kan dus bijgevolg op geen enkele wijze worden afgeleid dat dit een schotwonde betreft.

De foto's waarin u zich tussen en in auto's bevindt kan indiceren dat u effectief werkzaam was in het onderhoud van auto's wat in bovenstaande beslissing niet in twijfel wordt getrokken.

Het medisch attest stelt enkel dat uw vrouw zwanger was en 2 weken rust behoeft (CGVS vrouw p.3).

De enveloppe indiceert enkel dat u post vanuit Irak kreeg verstuurd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Ten aanzien van A.S.R.F.M.:

"A. Feitenrelaas

U, A.S.R.F.M., verklaarde het Iraakse staatsburgerschap te bezitten. U was samen met uw echtgenoot A.L.H.W.K. (ov 8.122.831) woonachtig in Bagdad. Omwille van de problemen die uw echtgenoot met sjiiitische milities kreeg omdat zij zijn winkel opeisten en omwille van het feit dat u door een kolonel werd bedreigd omdat u tegen hem getuigde inzake een corruptiezaak tegen hem ontvluchtten jullie in augustus 2015 Irak en vertrokken jullie van daaruit naar België waar jullie in september aankwamen. Op 14 september 2015 dienden jullie er een asielaanvraag in.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot A.L.H.W.K. en haalde u tevens ook eigen asielmotieven aan. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd mede op basis van uw verklaringen en op basis van een inschatting van de geloofwaardigheid van de door u aangebrachte asielmotieven een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het ongeloofwaardige karakter van jullie beider asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

"Uit de verklaringen van u en uw echtgenote blijkt dat jullie enerzijds omwille van uw problemen met de milities en anderzijds omwille van haar problemen met een kolonel het land zijn ontvlucht uit vrees door hen te worden vervolgd.

Gezien het weinig complexe en moeilijk te verifiëren relaas dat u betreffende uw problemen met de milities naar voor brengt, kan van u verwacht worden dat u op overtuigende en gedetailleerde wijze de door u ondergane vervolgingsfeiten naar voor brengt en deze feiten zo goed als mogelijk met bewijsstukken poogt te staven. Echter slaagde u hier om onderstaande redenen niet in.

Zo werden meerdere incoherenties en tegenstrijdigheden vastgesteld inzake uw problemen met de milities. U verklaarde dat u in april een eerste maal bedreigd werd, in juni een tweede maal en dat u in juli in de voet werd geschoten (CGVS p.4-5). Ook uw vrouw verklaarde dit tijdens haar CGVS asielgehoor (CGVS vrouw p.9). Echter verklaarde zij in de door haar op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS dat u voor jullie huwelijk 2 maal werd bedreigd (DVZ vragenlijst 3.5). Gezien jullie in mei van datzelfde jaar huwden, komen haar verklaringen dan ook niet overeen betreffende het aantal maal dat u voor uw huwelijk werd bedreigd. Geconfronteerd met haar verklaringen hieromtrent uit de vragenlijst bleef zij bij haar verklaring dat u 'maar' 1 keer voor jullie huwelijk was bedreigd (CGVS vrouw p.10). Gezien uit haar verklaringen in de vragenlijst blijkt dat u 2 keer voor jullie huwelijk zou zijn bedreigd, kan ze geen afdoende verklaring geven voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Voorts gaf u tot 2 keer toe aan dat u noch uw broer na het incident nog waren terugggegaan naar de winkel. Echter gevraagd of jullie dan iemand hadden gestuurd om de zaken nog te regelen – er stonden immers nog auto's van klanten in jullie zaak- gaf u plots aan dat uw broer enkele dagen nadien was terugggegaan om de auto's aan de klanten terug te geven (CGVS p.8-9). Het komt echter zeer bevreemdend over dat u in eerste instantie tot 2 maal toe na expliciet gevraagd te zijn of u of uw broer nog zijn terugggegaan aangaf dat geen van beiden naar de winkel is terugggegaan en u dit pas na de opmerking hoe jullie de zaken dan nog regelden aangaf (CGVS p.8-9).

Voorts gaf u aan dat u omwille van een kogelwonde gedurende een week in het ziekenhuis werd opgenomen. Nadien zou een persoon regelmatig gekomen zijn voor verzorging en zou u zelf ook nog voor verzorging naar het Al Wasti ziekenhuis zijn gegaan (CGVS p.9-12). Niettemin slaagt u er niet in ook maar enig overtuigend bewijsstuk neer te leggen dat u een week in het ziekenhuis heeft gelegen, nadien nog nazorg hebt verkregen in een ander ziekenhuis noch van het feit dat u überhaupt beschoten bent geweest. Uw enige uitleg was dat men in private ziekenhuizen in Bagdad geen documenten geeft (CGVS p.11). Dergelijke blote bewering komt echter weinig overtuigend over gezien er vele private ziekenhuizen in Bagdad zijn zoals uit de bijgevoegde lijst blijkt waarin het Al Amal ziekenhuis vermeld staat. Dat geen van deze ziekenhuizen ook maar enig document bij opname en ontslag opstellen lijkt weinig aannemelijk. Overigens werd aangaande uw ziekenhuisverblijf nog een incoherentie met uw vrouw vastgesteld. Gevraagd of uw vrouw u dagelijks in het ziekenhuis had bezocht, antwoordde u expliciet dat dit niet het geval is (CGVS p.11). Echter verklaarde uw vrouw dat zij u wel degelijk elke dag had bezocht. Zelfs na confrontatie met uw verklaringen hieromtrent bleef zij erbij dat zij u dagelijks bezocht en gaf zij geen verklaring voor het feit dat u dit niet zou weten (CGVS vrouw p.10). Bovendien komt het evenzeer bevreemdend over dat u zelfs niet met zekerheid kan zeggen of bepaalde van uw vrienden u in het ziekenhuis hadden bezocht (CGVS p.11). Dergelijk gebrek aan bewijsstukken en weinig overtuigende verklaringen komen dan ook weinig aannemelijk over. U legde wel enkele foto's

neer waarop te zien is dat uw been genaaid is. Echter kan hieruit bezwaarlijk worden afgeleid dat u herstellende was van een kogelwonde, laat staan dat dit het gevolg was van de acties van sjiiitische milities tegen u.

Verder komen uw verklaringen betreffende het schietincident weinig gedetailleerd noch doorleefd over. Gevraagd om het incident van 10/07 waarbij u in de voet werd geschoten zo gedetailleerd mogelijk te beschrijven en hierbij aan te geven hoe u dit beleefd hebt – hierbij werd uitdrukkelijk gevraagd dit zo overtuigend mogelijk te doen kwam u niet verder dan een zeer droge en summiere opsomming van het gebeuren. U beperkte zich immers tot het relaas 'dat u en uw broer aan een auto aan het werken waren, het voor hen vanzelfsprekend is dat ze met wapens binnenkomen en zij met 4 naar u gekomen zijn en u naar buiten sleurden en u nadien in de voet schoten voor al de mensen' (CGVS p.8). Dergelijke zeer summiere, droge verklaringen komen zeer weinig doorleefd over wat de geloofwaardigheid van deze door u verklaarde feiten dan ook niet ten goede komt. Van iemand die daadwerkelijk het slachtoffer is geweest van dergelijk geweldsincident, zou verwacht worden dat hij hier op gedetailleerde en doorleefde manier over kan vertellen, te meer hem dit expliciet gevraagd werd en dit het enige expliciete geweldsincident is dat u aanhaalt.

Bovenstaande vaststellingen doen dan ook ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsfeiten.

Los daarvan heeft u naast de reeds besproken incidenten, die u niet aannemelijk of geloofwaardig maakt, sinds het laatste incident geen enkele indicatie dat u geïsoleerd wordt met het oog op vervolging door de milities (CGVS p.12). Zo vond het schietincident plaats in juli 2014 terwijl u tot augustus 2015 in Bagdad op uw woonplaats hebt gewoond zonder enige indicatie dat u nog door de milities geïsoleerd zou worden. Voordien diende u als winkelier geregeld geld aan de milities af te staan, al blijkt nergens uit uw verklaringen dat dit een doorslaggevende financiële impact op u had. De broer met wie u de winkel runde verblijft nog steeds in Bagdad en heeft sindsdien evenmin nog problemen gekend. U gaf zelf aan dat hij geen problemen meer kende omdat jullie de winkel -die in een andere wijk dan jullie woonplaats ligt, ongeveer 25 minuten met de auto- hadden verlaten (CGVS p.12, 2-3, 5). U gaf ook aan dat de militie de winkel viseerde omdat zij hun macht in de wijk waar jullie winkel lag, wilden aantonen (CGVS p.5). Er zijn dan ook geen indicaties dat u in de geschetste situatie momenteel of in de toekomst een persoonlijke vrees voor vervolging dient te koesteren gezien de specifieke beweegredenen van uw vervolgingen, namelijk dat u een winkel in een welbepaalde wijk had, komt te vervallen. Het feit dat het (vooral) soennitische winkeliers zijn die door de sjiiitische milities worden geïsoleerd doet hier niets van af gezien het CGVS van mening is dat er actueel geen sprake is van een groepsvervolging ten aanzien van de soennitische minderheid in Bagdad. Overigens blijkt uit uw verklaringen dat uw broers allen nog woonachtig zijn in Bagdad en schijnbaar zonder problemen een eigen winkel of carwash runnen waardoor het niet onoverkomelijk lijkt om bij terugkeer in uw levensonderhoud te voorzien (CGVS p.12).

Daarnaast gaf uw vrouw aan dat zij door een kolonel werd bedreigd omdat zij tegen hem in de rechtbank had getuigd. Echter werden evenzeer vaststellingen gedaan die dergelijke vrees ongeloofwaardig maken.

Zo legde zij tegenstrijdige verklaringen af aangaande de bedreigingen van de kolonel tegen haar. In de door haar op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS verklaarde uw vrouw dat zij 2 maal persoonlijk door de kolonel werd bedreigd (Vragenlijst vrouw 3.5). Tijdens het CGVS-asielgehoor gaf zij dan weer aan dat de kolonel 3-4 keer naar haar bureau is gekomen en haar bedreigde. Zij stelde dat het telkenmale ongeveer op dezelfde manier plaatsvond (CGVS vrouw p.8). Geconfronteerd met haar verklaringen in de vragenlijst, gaf zij aan dat zij het zich niet meer herinnerde maar dat het 2 keer niet zo erg was en de andere keren erger waren (CGVS vrouw p. 8-9). Echter gaat dergelijke uitleg niet op gezien zij juist voordien nog verklaard had dat die 3-4 keer altijd op ongeveer dezelfde wijze verliep. Dat zij achteraf haar verklaringen aanpaste en dit poogt te vergoelijken door te stellen dat hij enkele keren met meer woede sprak, kan niet worden aanvaard om dergelijke incoherentie te verklaren.

Ook betreffende haar getuigenis die de kern van haar vervolgingsvrees uitmaakt, legde zij weinig logische en ongerijmde verklaringen af. Zij verklaarde dat de veiligheidsdiensten naar haar werk kwamen en dat zij naar lijsten vroegen waarop de betalingen aan het personeel stonden. Hierbij gaf zij aan dat zij hen de lijsten had meegegeven en voor het overige geen vragen meer had gekregen (CGVS vrouw p. 5). Zij verklaarde voorts dat ze een tijd later naar de rechtbank ging om er te getuigen. Gevraagd wat haar getuigenis concreet inhield, kwam zij niet verder dan dat zij de lijsten had afgegeven aan de rechtbank en hierbij vermeldde dat de kolonel deze had getekend. Gevraagd wat het nut van haar getuigenis was- ze hadden immers al de lijsten van haar gekregen en op de lijsten staat duidelijk de naam vermeld van degene die het ondertekende- stelde zij plots dat ze de lijsten nog niet had gegeven (CGVS vrouw p. 6-7). Ze zou bij het bezoek van de veiligheidsdiensten de lijsten enkel getoond hebben hetgeen volstrekt onlogisch is gezien ze naar haar kwamen om bewijsstukken te

verkrijgen en zij hen redelijkerwijs makkelijk van minstens de kopieën kon voorzien. Voorts gaf zij aan dat haar baas – die de lijsten moest goedkeuren- eveneens naar de rechtbank werd opgeroepen, maar dat hun getuigenissen eigenlijk hetzelfde waren (CGVS vrouw p. 7). Waarom zowel zij als haar baas dienden te getuigen wordt dan ook niet beantwoord. Zij verklaarde overigens dat haar baas geen problemen zou hebben gekend hetgeen opmerkelijk zou zijn gezien hij juist hetzelfde als zij zou hebben getuigd en hij meer verantwoordelijkheid – hij moest immers de lijsten goedkeuren- als zij droeg (CGVS vrouw p.8).

Een dergelijke incoherentie en gebrek aan logica betreffende zaken die de essentie van haar vervolgingsproblematiek uitmaakt, kan niet worden aangenomen. Bijgevolg slaagde uw vrouw er dan ook niet in aannemelijk te maken dat zij omwille van een getuigenis tegen een corrupte kolonel door hem geïnterviewd wordt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de “Breaking the Walls”-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad

plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door jullie voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te ondermijnen.

De identiteitsbewijzen, de nationaliteitsbewijzen, de studentenkaarten, de aanvragen voor een opleiding in het buitenland, het militair boekje, de huwelijksakte, de woonkaart, de schoolattesten, diploma, jullie kieskaarten, en de voedselkaart bevatten allen persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over jullie asielmotieven.

De werkbewijzen, evaluaties en aanvraag tot langdurig verlof tonen aan dat uw vrouw was (is) tewerkgesteld bij het ministerie van financiën hetgeen nergens in bovenstaande motivering in twijfel wordt getrokken.

De foto's van uw verwondingen geven geen enkele informatie over de oorzaak van de schijnbare verwondingen die u opliep en hieruit kan dus bijgevolg op geen enkele wijze worden afgeleid dat dit een schotwonde betreft.

De foto's waarin u zich tussen en in auto's bevindt kan indiceren dat u effectief werkzaam was in het onderhoud van auto's wat in bovenstaande beslissing niet in twijfel wordt getrokken.

Het medisch attest stelt enkel dat uw vrouw zwanger was en 2 weken rust behoeft (CGVS vrouw p.3).

De enveloppe indiceert enkel dat u post vanuit Irak kreeg verstuurd."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In onderhavig verzoekschrift stellen verzoekers als volgt:

"Verweerder wijst op het weinig complexe en moeilijk te verifiëren relaas van verzoekers, alsook op meerdere incoherenties en tegenstrijdigheden in hun verhaal.

Verzoekers wensen stil te staan bij een aantal argumenten die de verwerende partij in de bestreden beslissing aangeeft.

a) Op 14/09/2015 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Dienst vreemdelingenzaken te Brussel.

Bij beslissing van verweerder dd. 02/03/2015, waarvan kopij werd bijgevoegd, werden de asielaanvragen afgewezen met als motivering dat er ernstig getwijfeld wordt aan de geloofwaardigheid van de door verzoekers verklaarde vervolgingsfeiten.

Vooreerst wijzen verzoekers erop dat de afwijzing van de asielaanvraag, en dan met name deze van tweede verzoekster, is gebeurd op basis van een gehoor dat amper 1,5 uur geduurd heeft (van 16u29 tot 18u02).

Verzoekers en hun raadsman herinneren zich goed genoeg dat, na het gehoor van eerste verzoeker, het tweede gehoor nog snel moest worden afgehaspeld, vlak voor het sluiten van de kantoren van verweerder.

De medewerker van verweerder kondigde om die reden ook duidelijk aan dat er om 18.00u afgerond moest worden, doch deelde mee dat er wellicht nog een bijsluitend gehoor zou volgen, omdat niet alle elementen in het verhaal van tweede verzoekster aan bod waren gekomen.

Hoe kan men oordelen over de ernst of de geloofwaardigheid van iemands verhaal na een gesprek van slechts 1,5 uur?

Waarom werden verzoekers, en vooral tweede verzoekster, niet uitgenodigd voor een tweede interview, zoals in feite werd aangekondigd?

Anderzijds is eerste verzoeker nooit geconfronteerd geweest met de versie van de feiten, zoals deze door zijn echtgenote tijdens het gehoor verteld werden,

Eerste verzoeker heeft de door verweerder vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden dan ook niet kunnen toelichten of rechtzetten.

Dit is een ernstige tekortkoming in de zorgvuldigheidsplicht van verweerder, bij de behandeling van het ingrijpende asioldossier van verzoekers.

Verweerder schendt hiermee ook art. 6 van het E.V.R.M.

Het is niet omdat België met een vluchtelingencrisis te kampen heeft, dat de diensten van verweerder niet de nodige aandacht, grondigheid en zorg aan de dag moeten leggen bij het behandelen van een asielaanvraag.

b) Wat de feiten betreft is er de twijfel van verweerder aan het verhaal van eerste verzoeker, in casu over de schotwonde aan de knie, die hij heeft opgelopen naar aanleiding van de dreigementen van voormelde milities.

Verzoekers zullen niet ontkennen dat zij ten tijde van het gehoor bij het Commissariaat-Generaal niet de nodige bewijsstukken konden voorleggen, doch uit het thans bijgevoegde stuk, alsook uit de nog over te maken stukken, blijkt dat er weldegelijk sprake is van verwondingen die het gevolg zijn van gewelddadige oorlogsfeiten (cfr. bijlage 4: "faits de guerre").

Het is niet verwonderlijk dat verzoekers deze bewijsstukken niet (eerder) ter beschikking hebben (hadden), nu zij er bij hun vlucht uit Irak niet meteen eraan dachten om dergelijke documenten mee te nemen.

c) Wat de vermeende tegenstrijdigheden tussen de verhalen van beide verzoekers terzake betreft, kan men het 2 mensen toch niet kwalijk nemen dat zij, nagenoeg 2 jaar na de feiten, niet precies dezelfde details vertellen en dat hun versies van het verhaal lichtjes van mekaar afwijken.

Ter illustratie verwijzen verzoekers naar de vraag die door de medewerker van verweerder werd gesteld betreffende de bezoeken van tweede verzoekster aan eerste verzoeker in het ziekenhuis, na diens operatie.

Inderdaad gaven betrokkenen daarop een verschillend antwoord.

Eerste verzoeker verklaarde effectief dat zijn echtgenote hem niet dagelijks had bezocht tijdens zijn hospitalisatie, waar tweede verzoekster aangaf dat zij dit wel dagelijks had gedaan.

Dit kan echter evenzeer te wijten zijn geweest aan de fysische en psychische toestand waarin eerste verzoeker zich na de schotwonde bevond, zodat hij zich niet meer precies herinnerde wie hem bezocht had en hoe vaak.

Opnieuw wijzen verzoekers erop dat eerste verzoeker nooit geconfronteerd is geworden met de feiten in het relaas van tweede verzoekster, opdat één en ander toegelicht of rechtgezet had kunnen worden.

d) Voorts is er de stelling in de motivering van verweerder, als zouden de verklaringen van eerste verzoeker betreffende het schietincident op 10/07/2014 "weinig gedetailleerd noch doorleefd" overkomen (pag. 2, 3de zinsnede beslissing).

Dit is uiteraard een louter persoonlijke en uiterst subjectieve interpretatie van het verhaal van eerste verzoeker.

Hoe kan in een tijdsbestek van enkele uren een psychologische analyse gemaakt worden van een persoon die dergelijke terreurdaden ondervonden heeft, laat staan van de manier waarop hij/zij dergelijke trauma's verwerkt?

Waarop baseert verweerder zich om te kunnen besluiten t t het "niet doorleefde" vertellen door eerste verzoeker?

Voorts, indien de medewerker van verweerder van oordeel was dat eerste verzoeker te weinig détails over het schietincident gaf, dan had hij deze ook kunnen en moeten vragen.

Welke détails worden hier overigens mee bedoeld?

Eerste verzoeker heeft uitgebreid verteld over hoe gewapende mannen zijn zaak binnenvielen, hem bedreigden en hem vervolgens op straat in de knie schoten.

Hij heeft ook uitgebreid verteld over de omstandigheden die aanleiding hebben gegeven t t de aanval op zijn persoon en de omstandigheden waarin dit gebeurde.

Wat is hieraan nog toe te voegen?

De technische en medische détails van het letsel dat verzoeker had opgelopen?

Ook wat betreft de "weinig gedetailleerde" verklaringen van eerste verzoeker is het m.a.w. hoogst onduidelijk waarop verweerder zich beroept om hiertoe te kunnen besluiten.

Ook deze gekleurde vaststellingen zijn wellicht deels te wijten aan het feit dat er tijdens het gehoor door de diensten van verweerder te weinig tijd was om bepaalde feiten toe te lichten.

e) Tenslotte is er nog het gegeven dat verzoekers effectief pas in de zomer van 2015, met name op 10/08/2015 hun land ontvlucht zijn, daar waar het schietincident met eerste verzoeker dateert van 10/07/2014.

Eerzjids is dit te wijten aan het feit dat de problemen van tweede verzoekster pas in de loop van 2015 begonnen zijn.

Pas in het voorjaar van 2015 werden de bedreigingen dermate ernstig dat tweede verzoekster zich uiteindelijk genoodzaakt zag haar werk stop te zetten en het land te ontvluchten.

Eerste verzoeker van zijn kant diende na zijn schotwonde maandenlang werkloos thuis te blijven, om te herstellen en zich te laten verzorgen.

Ook daarna kon hij niet meer naar de garage die hij tevoren uitbaatte, oww. de dreiging die van de milities uitging.

T t het voorjaar van 2015 konden verzoekers dus nog min of meer veilig en ondergedoken in Bagdad blijven, waarna hun situatie onhoudbaar werd.

Anderzijds was er het feit dat verzoekers op dat moment zwanger waren van hun eerste kindje, dat in België (Malmedy) geboren is op 04/01/2016 (bijlage 3).

Het spreekt voor zich dat verzoekers alles in het werk wilden stellen om te verhinderen dat hun dochter hetzelfde lot, aanhoudende bedreigingen met uiteindelijk fysiek geweld t t gevolg, zou moeten ondergaan.

Het is m.a.w. perfect te verklaren en er valt dus ook niets anders af te leiden uit het feit dat betrokkenen pas een jaar na het schietincident hun land ontvlucht hebben, om in België asiel aan te vragen.

Verzoekers vragen dan ook hen alsnog de status van vluchteling toe te kennen, in de zin van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet en het Verdrag van Genève dd. 28/07/1951.

Ondergeschikt vragen verzoekers om hen minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, conform art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In het geval er nog enige twijfel zou rijzen omtrent de asielaanvraag van verzoekers, omtrent eventuele onduidelijkheden, incoherenties of tegenstrijdigheden in hun verhaal, verzoeken zij om ter zitting gehoord te worden in de Nederlandse taal.

M  r ondergeschikt - gelet op het korte tijdsbestek waarbinnen het gehoor van betrokkenen plaatsvond en het feit dat zij niet hun volledige verhaal uit de doeken hebben kunnen doen, waardoor het de Raad onmogelijk zou zijn een gefundeerde beslissing te nemen - vragen verzoekers om het dossier terug te verzenden naar de diensten van verweerder, conform art. 39/2, §1,2  van de Vreemdelingenwet."

2.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift de geboorteakte van hun dochter (stuk 3) en een medisch attest van 23 februari 2016 van dokter D.B. (stuk 4).

Met een aangetekend schrijven brengen verzoekers samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij (rechtspiegingsdossier, stuk 4): een verklaring van dokter D.B. (stuk 5) en twee medische verslagen (stukken 6 en 7).

Per drager brengt verweerder op 9 juni 2016 samen met een aanvullende nota de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 31 maart 2016 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Per drager brengt verweerder op 20 juni 2016 samen met een aanvullende nota de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 20 juni 2016 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

Ter terechtzitting leggen verzoekers een medisch attest neer van dokter W.A.A. van 7 april 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 14).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekers voeren aan dat eerste verzoeker op zijn werk werd bedreigd door milities en dat tweede verzoekster door een kolonel werd bedreigd omwille van het afleggen van een getuigenis tegen deze kolonel. Verweerder acht deze asielerelaten niet geloofwaardig, gelet op (i) de incoherenties en tegenstrijdigheden aangaande de bedreiging vanwege de milities, alsook aangaande de nasleep van de door verzoeker opgelopen schotwonde, (ii) de verklaringen van eerste verzoeker over het schietincident weinig gedetailleerd en niet doorleefd overkomen, (iii) het feit dat de specifieke reden voor eerste verzoekers vervolging, namelijk dat hij een winkel had in een bepaalde wijk, actueel is komen te vervallen daar deze winkel werd verlaten, en (iv) de verklaringen van tweede verzoekster over de bedreiging vanwege een kolonel tegenstrijdig zijn en haar verklaringen over haar getuigenis ongerijmd en onlogisch zijn.

Waar verzoekers aanvoeren dat het gehoor van tweede verzoekster anderhalf uur duurde, dat er geen bijkomend gehoor meer plaatsvond en dat niet alle elementen werden naar voren gebracht, dient vastgesteld dat verzoekers in onderhavig verzoekschrift nalaten de concrete elementen aan te duiden die volgens hen tijdens een langer dan wel een bijkomend gehoor naar voren zouden worden gebracht en die volgens hen van essentieel belang zijn voor de beoordeling van hun asielaanvragen. Louter wijzen op de duur van het gehoor van tweede verzoekster en op het feit dat er geen bijkomend meer plaatsvond, zonder *in concreto* weer te geven welke elementen daardoor niet of onvoldoende bekend zouden zijn bij de Belgische asielinstanties, toont geenszins aan dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld. Dat eerste verzoeker niet werd geconfronteerd met de verklaringen van zijn echtgenote, toont dit evenmin aan. Verzoekers hebben middels onderhavig beroep immers de mogelijkheid om te reageren op elkaars verklaringen. Daarenboven kan redelijkerwijze worden verwacht dat, gezien zij in België internationale bescherming vragen, zij zichzelf en elkaar terdege informeren over de problemen die hen ertoe hebben aangezet hun land van herkomst te verlaten. Hierbij kan worden opgemerkt dat de commissaris-generaal, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de kandidaat-vluchteling zich bevindt, alle gegevens kan onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek kan tevens een vergelijking inhouden van de verklaringen van de asielzoeker met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn of met verklaringen van zijn of haar partner (RvS 18 februari 2008, nr. 179.754; RvS 21 oktober 2003, nr. 124.442; RvS 28 augustus 2001, nr. 98.547). Het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan en van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas. Het feit dat de feiten zich twee jaar geleden zouden hebben afgespeeld, doet hieraan op zich geen afbreuk. De in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden betreffen immers wel degelijk kernelementen van hun asielrelaas. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 6 EVRM dient te worden vastgesteld dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op beslissingen betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 13 december 2011, nr. 216.638).

Waar verzoekers menen dat de interpretatie in de bestreden beslissingen van de verklaringen van eerste verzoeker, namelijk dat deze weinig doorleefd noch gedetailleerd overkomen, een louter persoonlijke en uiterst subjectieve interpretatie is, dient vooreerst opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Verzoekers brengen verder geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun asielaanvragen niet eerlijk zouden zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Wat betreft de bijgebrachte medische attesten (verzoekschrift, stuk 4 en rechtsplegingsdossier, stukken 4 en 14), dient vooreerst opgemerkt dat verzoekers nog steeds nalaten enig bewijsstuk neer te leggen ter staving van beweerde verzorging van eerste verzoeker nadat hij het ziekenhuis verliet. Wat betreft het medisch attest van dokter W.A.A. (rechtsplegingsdossier, stuk 14), dient erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. In de bestreden beslissing wordt op terechte en pertinente wijze gemotiveerd dat verzoekers met elkaar tegenstrijdige verklaringen aflegden over het bezoek van tweede verzoekster aan eerste verzoeker in het ziekenhuis, alsook dat de verklaringen van eerste verzoeker over het schietincident niet doorleefd en weinig gedetailleerd overkomen. Daarenboven verklaarde eerste verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS dat men in private ziekenhuizen in Bagdad geen documenten geeft, terwijl hij ter terechtzitting plots toch een document neerlegt van een arts uit een Bagdads privéziekenhuis. Dergelijke gang van zaken doet afbreuk aan zowel de geloofwaardigheid van het asielrelaas, als aan de bewijswaarde van dit document. Een medisch attest vormt bovendien geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit blijkt ook uit het medisch attest van dokter D.B., waar deze stelt: "*Je pense que ces lésions sont des faits de guerre.*" (de Raad onderlijnt). Ten overvloed wijst de Raad erop dat dokter D.B. enerzijds stelt dat verzoekers linker knie werd geraakt (rechtsplegingsdossier, stuk 5 van stuk 4), terwijl hij anderzijds stelt dat het om verzoekers rechter knie gaat (rechtsplegingsdossier, stuk 7 van stuk 4).

Waar verzoekers aanvoeren dat eerste verzoeker zich omwille van "*de fysische en psychische toestand waarin eerste verzoeker zich na de schotwonde bevond*" niet meer precies herinnerde wie hem bezocht had en hoe vaak, komen zij opnieuw niet verder dan het opwerpen van een blote bewering. Uit de bijgebrachte medische attesten blijkt immers nergens dat eerste verzoeker na zijn schotwonde dermate gedesoriënteerd zou zijn dat hij zich niet meer herinnert wie hem in het ziekenhuis bezocht en hoe vaak. Nogmaals kan er bovendien op worden gewezen dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat echtgenoten zichzelf en elkaar terdege informeren over de problemen omwille waarvan zij hun land van herkomst verlieten.

Verder kan niet worden ingezien dat verzoekers na de incidenten en problemen met betrekking tot eerste verzoeker nog wachten om hun land van herkomst te verlaten tot het moment dat de problemen voor tweede verzoekster te erg worden. Dit duidt erop dat voor verzoekers de incidenten en problemen met betrekking tot eerste verzoeker niet als dermate doorslaggevend werden gezien dat zij toen reeds hun land van herkomst dienden te verlaten. Verder dient vastgesteld dat verzoeker noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens hun gehoren op het CGVS melding maakten van het feit dat zij ondergedoken dienden te leven. Tweede verzoekster werkte zelfs nog tot het voorjaar van 2015 bij het ministerie. Dat tweede verzoekster zwanger was (verzoekschrift, stuk 3), doet op zich geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.

Gelet op het voorgaande slagen verzoekers er geenszins in de motieven in de bestreden beslissingen te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maken verzoekers vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en gevoegd bij de aanvullende nota's (rechtsplegingsdossier, stuken 10 en 12) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verweerder neergelegde als de in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvullen door guerrillastrijders plaats. Wel vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. Hoewel IS de laatste maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten zeer uitzonderlijk blijven. Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins belegerd wordt door IS. Evenmin zijn er aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit. IS lijkt meer en meer onder druk te komen staan en het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de

hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad dan ook niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak, heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. Het aantal moorden is eind 2015 wel duidelijk afgenomen en is tussen december 2015 en maart 2016 niet opnieuw gestegen.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiiten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad. Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enzovoort blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER